

Razmatranje: 29. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 29. prosınca. Predložene teme su: Šimunov poziv na nadu; susret s Isusom u Euharistiji; mač će ti probosti dušu.

- Šimunov poziv na nadu
- Susret s Isusom u Euharistiji
- Mač će ti probosti dušu

DUH SVETI objavio je Šimunu da neće umrijeti dok ne vidi Mesiju. Nije lako zamisliti kako mu je to bilo

priopćeno. Možemo reći da Šimun ima poziv na nadu, a u određenom smislu i mi smo pozvani na to. Svi se nadamo vidjeti djela Mesije: njegovu iscjeljujuću milost, radost i veselje otkupljenja ovdje na zemlji. U Šimunu smo svi primili obećanje spasenja koje se ispunjava ovdje dolje, na ovoj zemlji, pred našim očima i ušima. Mesija nije daleko; sišao je, postao je jedan od nas, možemo ga dodirnuti.

Niti znamo kako je Šimun otkrio Dijete. Evanđelje ne spominje nikakav vanjski znak. Sve kao da ukazuje na to da je sam Duh potaknuo Šimuna da ga pronađe. Bili su tu Marija i Josip sa svojim prvorodencem. Bilo je nečuveno da će Bog postati dijete, nezamislivo da će Bog biti sin tako obične mlade žene. Ništa je nije razlikovalo od ostalih žena oko njih, koje bi također došle sa svojim prvorodjenim sinovima da se očiste. Marija, iako

nije trebala, bila je tamo, kao i svaka druga, ispunjavajući Gospodinove zapovijedi iz ljubavi, a ne obveze. Na isti način, njezin sin, Isus, također nije morao platiti za grijehe čovječanstva, ali je nosio naše slabosti.

Možemo biti uznemireni načinom na koji nam se Bog objavljuje i objavljuje nam se svaki dan. Možemo podleći rastresenosti i ne prepoznati ga kada prolazi. Mnogi su ga zamijenili za samo još jednog stanovnika Nazareta, jednog od mnogih posjetitelja hrama. Dolazak Mesije i njegov plan spasenja cijelog čovječanstva suptilni su, duboki i delikatni. Bog se ne nameće i zato je odlučio uzeti naše tijelo. Možemo moliti Boga da, poput Šimuna, otvorimo oči kako bismo razmišljali o otkupljenju koje je u tijeku.

„SADA otpuštaš slugu svoga, Gospodine, po riječi svojoj, u miru, jer vidješe oči moje spasenje tvoje“ (Lk 2,29-30). Jesmo li pozorni na otkrivanje Božjeg spasenja, njegovog skrivenog i tihog djelovanja, u svemu oko nas? U misi izravno sudjelujemo u spasenju koje je Isus ostvario. Doživljavamo njegovu milost i prisvajamo njegove zasluge. Blagujemo njegovo tijelo i pijemo njegovu krv, od koje „jedna kap može osloboditi cijeli svijet od svih njegovih grijeha“[1].

Šimun je Dijete vidio samo jednom. Cijeli život čekanja isplatio se za taj jedan trenutak. Mi, s druge strane, možemo otkriti da smo, budući da je Bog odlučio doći tako blizu u Euharistiji, navikli iskusiti spasenje. Čini se previše običnim, previše poznatim svaki dan. Ponekad bismo željeli spektakularniji prikaz. Suočeni s tim iskušenjem, možemo oponašati pastire koji su bdjeli u

blizini Betlehema. Bili su to „ljudi koji su čekali Boga i koji se nisu pomirili s njegovom prividnom udaljenošću od svog svakodnevnog života. Budnom srcu može se uputiti poruka velike radosti: ove noći rodio vam se Spasitelj. Samo budno srce sposobno je vjerovati toj poruci. Samo budno srce može nadahnuti hrabrost da krene u potragu za Bogom u stanju djeteta u štali“[2].

„Koliko godina pričešćujući se svakog dana! - Drugi bi postao svetim - rekao si mi - a ja uvijek isti!“[3] Uvjereni smo da je božansko neodoljivo, uzbudljivo i zato nam naša prividna hladnoća može uzrokovati bol. Ali Bog to uzima u obzir. Šimun se, na primjer, svaki dan pripremao da primi Mesiju; svaki put je više žudio da ga vidi, svaki dan mogao je biti odlučujući. Sveti Arški župnik upozorio nas je da ne žudimo za izvanrednim: „Blaženiji od svetaca Starog zavjeta, ne samo da

posjedujemo Boga zbog veličine njegove neizmjernosti, snagom koja je posvuda, već ga imamo sa sobom kao što je bio u Marijinoj utrobi devet mjeseci, kao što je bio na križu. Čak sretniji od prvih kršćana, koji su putovali pedeset ili šezdeset liga da bi imali radost vidjeti ga; posjedujemo ga u svakoj župi i svaka župa može uživati u tako slatkom društvu koliko joj se sviđa.“ „O, sretni ljudi!“[4].

MAČ zaboden u srce Isusove Majke srceparajući je kontrapunkt u sceni u kojoj sve odiše radošću i nadom. To je sjena koja naglašava stvarnost scene. „Marija, s druge strane, suočena s proročanstvom mača koji će joj probosti dušu, ne govori ništa. Ona tiho prihvaća, poput Josipa, ove tajanstvene riječi koje najavljuju vrlo bolno iskušenje i izražavaju

najautentičnije značenje Isusovog prikazivanja u hramu. Doista, prema božanskom planu, tada prinesena žrtva 'dvije grlice ili dva golubića, kako piše u Zakonu' (Lk 2,24), bila je preludij Isusovoj žrtvi“[5].

I naši su životi slika svjetla i sjene, ispreplitanje nade i obeshrabrenja, borbe i poraza. Bog to zna i upravo u toj prividnoj krhkosti On se čini najbližim. Bog odlučno odbacuje fikciju savršenog, dovršenog i svijeta bez problema; On se nalazi u krhkosti svakodnevice, u onome što se čini dosadnim. Ova božanska predanost normalnosti mnogima se može činiti čudnom, ali ona je posljedica Njegova izbora slobode. Bog ne podiže svoj glas; On se ne nameće u naše živote. Znak koji nam Božić nudi jest „poniznost Boga dovedena do krajnosti (...). Bog koji nas gleda očima punim ljubavi, koji prihvaća našu bijedu, Bog zaljubljen u našu malenost“[6].

Djevica, naša Majka, također je naučila otkriti Boga u svom novorođenom sinu. Njegove suze, njegova glad i njegov san su božanski i stoga su naše otkupljenje. „Iz Šimunovog proročanstva, Marija na intenzivan i tajanstven način ujedinjuje svoj život s bolnim poslanjem Kristovim: postat će vjerna suradnica svoga Sina za spasenje ljudskog roda“[7].

[1] Himna Adoro te devote.

[2] Benedikt XVI., Homilija, 24. prosinca 2008.

[3] Sveti Josemaría, Put, br. 534.

[4] Sveti Ivan Vianney, Govor na Tijelovo.

[5] Sveti Ivan Pavao II., Opća audijencija, 18. prosinca 1996.

[6] Franjo, Homilija, 24. prosinca 2014.

[7] Sveti Ivan Pavao II., Opća audijencija, 18. prosinca 1996.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-29-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-29-prosinca/) (14.03.2026.)